

Hercule Poirot meets Dutroux

BRUSSEL

Van onze medewerker

Wouter Hillaert

De mooiste kant van Brussel is zijn achterkant, gezien vanuit de trein. Met zijn schrale spoorvelden, zijn graffiti-ducten en zijn absolute grijsheid vormt het een grensland, waar het MartHal-tentatief en KVS/de bottelarij de ideale plek gevonden hebben voor hun encensering van *De kleine Eva uit de Kromme Bijlstraat* van Louis-Paul Boon. In theorie dan toch. Want in praktijk is de ingepalmde locatie aan de Tweestationsstraat, vlak bij het Zuidstation, gewoon een hangar die in niets verschilt van het bottelarij-gebouw. Zelfs de parkeerwachter is gewoon mee verhuisd uit de Delaunoystraat. Het plaatst de bewuste keuze van het MartHal-tentatief voor theater-in-de-stad in een vreemd perspectief, temeer omdat daar naast de spoorlijn niet echt veel 'nieuw publiek' woont. Maar de voorstelling zelf wordt er niet minder om, wel integendeel.

Alleen al het decor is een retourbiljetje Brussel waard. Het is een hoogst geconstrueerde warboel van schroot, steengruis en sluijkafval, met hier en daar een plukje rietgras. Precies zoals je het even verder in de straat *in real* aantreft, maar goed. De setting van Manu Siebens wint aan legitimiteit door de fantastische installaties erin. Ze gebruiken de futuristische code van begin vorige eeuw om precies

Boons donkere gedicht krijgt een kleurrijke toets met vrolijke uitbarstingen, kostuumwissels en illustratieve mimieken. (Foto RV)

De voorstelling is een goed geoliede machine, waarin alle radertjes mooi op elkaar ingrijpen

een tegengestelde visie op machinale vooruitgang uit te drukken. Ranke ijzeren vogels worden hoge hijskranen die plots dreigend aan het ratelen gaan, terwijl een indus-

trieel getouw achteraan met kleine lichtjes opeens een petrochemische skyline blijkt. Het is lang geleden dat we nog zo'n meerduidige en fascinerende scenografie hebben mogen beleven.

En het decor sluit bovendien perfect aan bij Boons verhaal over de kleine Eva. Haar geschonden lijke wordt op een druilerige avond gevonden op 'de vage gronden', het braakland net buiten de arbeiderswijk waar ze woont. De moord zet een volke mechaniek in werking die dankzij het speurwerk van adjunct-commissaris Vantast uitloopt op de veroordeling van Vogel, een gestoorde kinderverleider. Hercule Poirot meets Dutroux, zoiets. Bij Boon vormt dat gegeven natuurlijk alleen maar de bovenste laag. Eronder zit een donkere schets van de kleine mens die vermalen wordt door de mechaniek van het bestaan.

Maar daar blijven regisseurs Johan Petit en Bart Van Nuffelen het minder op begrepen te hebben. Ze kiezen onverwacht voor een erg kleurrijke toets. Vrolijke uitbarstingen, simpele kostuumwissels en illustratieve mimieken vormen de rode draad door hun vertelling. De kroon spant Lukas Smolders als de pseudo-pientere Vantast, die met zijn Kurt Cobain-toupetje en zijn Frans-Duitse dialect voortdurend de personengalerij overhoop komt stormen. Dat de moordzaak daardoor eerder een karikaturale casus wordt dan een rake illustratie van de condition humaine, deert echter verrassend weinig. Daarvoor is *De kleine Eva* een te geoliede machine, waarvan alle onderdelen dynamisch op elkaar ingrijpen. Vooral in het spel valt dat op. Heel mooi zijn de individuele acteerstijlen in hun eigenheid afgesteld op het geheel, net zoals de afwisseling tussen de verbeelding en de ingetogen vertelling van de whodunnit. Soms zie je daar wel nog te duidelijk het raderwerk van de regie doorschijnen. Maar het geheel ratelt in ieder geval fris. De trein op, naar Brussel.

RECENSIE

WAT: *De kleine Eva uit de Kromme Bijlstraat*
 WIE: MartHal-tentatief en KVS/de bottelarij
 WAAR EN WANNEER: nog tot 18 oktober in de Tweestationsstraat 126, Brussel. Info en tickets: 02/412.70.70 of www.kvs.be